



Arrest

nr. 270 541 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 1981. Verzoekster verklaart geboren te zijn in 1980.

1.2. Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 september 2019. Op 8 oktober 2019 dient hij een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 mei 2021. Op 4 juni 2021 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 31 mei 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 25 oktober 2021 wordt verzoekster gehoord op het CGVS.

1.4. Op 26 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas (Hoofdstedelijk District, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 2004 huwde u met D.D.B.M.Y. (O.V. [...]) en gingen jullie in Pinto Salinas, Caracas wonen. Jullie verhuisden in 2006 naar Guatire (staat Miranda, Venezuela), maar in 2016 verhuisden jullie opnieuw naar Pinto Salinas om dichterbij Caracas te wonen. Ook uw schoonmoeder en een tante van uw echtgenote woonden bij jullie in. Sinds dat Chavez aan de macht was, namen jullie steeds deel aan bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie in het oosten van Caracas. In 2016 of 2017 kwam uw stiefdochter D.D.M.G. (O.V. [...]) naar België omdat er in Venezuela niet veel kansen voor haar waren. In maart 2017 werd u op een avond wanneer u terugkeerde van uw werk, op de parking voor het gebouw waar u woonde opgewacht door vier gewapende personen. Zij dwongen u in een wagen en reden met u rond in Caracas. Ze sloegen u en vroegen u 2.500 dollar voor uw vrijlating. Ze dachten dat u dat had omdat u wagens verkocht. U herkende één van hen als J.C., waarmee u was opgegroeid en die nu politieagent is. U wist ook dat hij deel uitmaakte van de colectivos, waardoor u vermoedt dat u niet enkel voor het geld werd ontvoerd, maar ook omdat u tot de oppositie behoorde. U zei hem dat u zijn stem herkende en dat hij wist dat u dat geld niet had. Uw ontvoerders namen al de bezittingen die u bij had af en wanneer zij effectief zagen dat u niets had, lieten zij u na anderhalf à twee uur vrij aan de kant van een autosnelweg. U keerde terug naar huis en besloot om een manier te zoeken om Venezuela te verlaten. Twee of drie maanden later vernam u via het nieuws dat J.C. gearresteerd was omdat hij bij een manifestatie van de oppositie een kind had neergeschoten. In juni 2017 kwamen u en uw echtgenote van een bijeenkomst van de oppositie in het oosten van Caracas om het ontslag van Nicolas Maduros te eisen. Wanneer jullie op de parking voor jullie gebouw kwamen, kwamen een aantal bewapende colectivos op motoren toe. Ze zeiden tegen jullie dat jullie weg moesten uit het land omdat jullie van de oppositie waren. Een van hen greep uw echtgenote bij haar haar en sleurde haar zo met zijn motor over de grond. U gooide zich bovenop haar waarop een van hen u met de achterkant van een pistool op uw hoofd sloeg. Ze lieten uw echtgenote los en reden nog wat rondjes waarbij zij herhaalden dat jullie het land dienden te verlaten. Nadat zij weg waren, gingen jullie naar een nabij gelegen ziekenhuis waar jullie wonden verzorgd werden. Twee of drie dagen na dit incident begonnen er personen op de deur van jullie woning te kloppen en schreeuwden ze dat jullie daar niet meer mochten wonen. U en uw echtgenote probeerden enkel naar buiten te gaan op momenten dat de zone verlaten was zodat jullie niet geïntimideerd konden worden. Uw belagers kwamen zo'n twee of drie keer per week langs tot jullie anderhalve maand later verhuisden naar een huurwoning in El Junquito (Capital District, Venezuela). Ook wanneer jullie hier woonden, bleven u en uw echtgenote deelnemen aan bijeenkomsten van de oppositie. Omdat jullie El Junquito niet kenden en jullie er een aantal keer bestolen werden op het openbaar vervoer van en naar El Junquito, besloten jullie Venezuela te verlaten. Op 1 februari 2018 reisde u alleen naar Argentinië. Twee of drie maanden later kwamen uw echtgenote en jullie minderjarige dochter M.V. eveneens naar Argentinië. Omwille van een overeenkomst tussen Venezuela en Argentinië was het gemakkelijk om aan verblijfsdocumenten te komen in Argentinië. Na twee jaar zou u hier een permanente verblijfsvergunning mee verkrijgen, maar omdat u in september 2019 van Argentinië naar België reisde, had u hier geen recht meer op. U kwam naar België omdat uw oudste dochter hier woont. Op 8 oktober 2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming. Uw echtgenote en uw dochter M.V. bleven in Argentinië en verkregen er een permanente verblijfsvergunning die vijftien jaar geldig is. In mei 2021 kwamen uw echtgenote en uw dochter eveneens naar België. Uw echtgenote diende op 4 juni 2021 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; uw originele Argentijnse verblijfsdocumenten; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van de geboorteakte van uw dochter M.V.; kopieën van medische documenten van u en uw echtgenote betreffende vaststellingen gedaan na een consultatie op 7 juni 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door colectivos omdat u in het verleden reeds door hen gevisieerd werd omwille van uw deelname aan manifestaties van de Venezolaanse oppositie.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Betreffende uw beweerde activiteiten voor de oppositie in Venezuela dient evenwel vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid hiervan ondermijnd wordt door een aantal merkwaaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u en uw echtgenote – die nooit lid zijn geweest van een Venezolaanse oppositiepartij (CGVS, p. 12) -

maandelijks deelnamen aan (massa)bijeenkomsten van de oppositie in het oosten van Caracas sinds Chavez aan de macht was. U onderscheidde bijeenkomsten van manifestaties door te stellen dat men bij manifestaties stokken en flessen bij heeft en dat bijeenkomsten daarentegen vreedevolle manifestaties zijn (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter aanvankelijk dat jullie pas sinds april of mei 2017 – en dus pas onder het regime van Maduro - wanneer de fiscal general (procureurgeneraal) zich tegen het regime uitsprak, deelnamen aan manifestaties in het oosten van Caracas. Tot december 2017 namen jullie volgens haar hier zo'n tien of twaalf keer aan deel (CGVS M., p. 16). Even later stelde uw echtgenote dan wel nog dat jullie als sinds dat Chavez aan de macht was deelnamen aan andere activiteiten zoals cacerolasos (waarbij er lawaai wordt gemaakt) of bijvoorbeeld op vraag van de oppositie het licht uitdeden (CGVS M., p. 17-18). Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat jullie het begin van jullie deelnames aan wat betreft bijeenkomsten/manifestaties in het oosten van Caracas zo ver uit elkaar situeren. Dit wordt enkel bevestigd door de verklaringen van uw dochter hieromtrent. Hoewel u beweerde dat ook uw dochter M.G. vele keren sinds ze jong was met jullie deelnam aan deze bijeenkomsten (CGVS, p. 12, 19) en uw echtgenote ook stelde dat zij deelnam aan marsen (CGVS M., p. 16), verklaarde uw dochter daarentegen dat zij slechts aan één manifestatie deelnam samen met haar moeder, met name op 15 mei 2017 (CGVS M.G., p. 13). Aansluitend hierbij dient er op gewezen te worden dat jullie geen enkel begin van bewijs betreffende jullie deelnames aan deze manifestaties konden neerleggen (CGVS, p. 17 / CGVS M., p. 17). Verder blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat uw echtgenote als andere activiteit voor de oppositie in Venezuela workshops volgde en gaf die het initiatief waren van opposant Fernando Alban die consejal (raadslid) was in het nationaal district van Caracas (CGVS, p. 12 / CGVS M., p. 14-15). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat deze workshops rechtstreekse activiteiten voor de Venezolaanse oppositie waren. Immers uw echtgenote werd hiervoor uitgenodigd omdat zij docent was en zij gaf aan dat dit onderwijsworkshops voor andere docenten waren rond de rechten van kinderen en vrouwen (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt uit het document dat uw echtgenote hieromtrent neerlegde dat dit uitgegeven werd door de gemeenteraad van de gemeente Bolivariano Libertador, Distrito Capital en niet door Fernando Alban of zijn team. Bovendien wordt in dit document niets vermeld over workshops, maar dat zij een prijs voor goed burgerschap kreeg. Haar verklaring dat Fernando Alban wel tekende als voorzitter, maar dat dit misschien de naam van zijn kantoor was (CGVS, p. 15), verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, hoewel u beweerde reeds jaren de oppositie te steunen in Venezuela (CGVS, 12), uw kennis betreffende deze oppositie eerder oppervlakkig was. Gevraagd naar politieke leiders van de Venezolaanse oppositie, kon u enkel Henrique Capriles, Leopoldo Lopez en Guaido opnoemen (CGVS, p. 13). Gevraagd wat de “MUD” was en voor wat deze afkorting stond, stelde u enkel dat de hele oppositie verenigd is in de “MUD”, maar kon u niet zeggen voor wat deze afkorting stond (CGVS, p. 13). Voorts bleef u vaag over de aanleiding van de protesten in 2017 en verwees u hierbij enkel naar dat men het ontslag vroeg van de regering (CGVS, p. 19). U stelde dan ook dat u de laatste keer gestemd had in 2016 voor burgemeestersverkiezingen, maar u wist enkel dat u hierbij voor de oppositie stemde (CGVS, p. 20). Uw echtgenote stelde eveneens dat de aanleiding voor de manifestaties in 2017 de vraag tot vertrek van de regering was. Zij voegde hier echter ook aan toe dat de aanhouding van Leopoldo Lopez – die zij bij de partij La Unidad situeerde (CGVS, p. 14) - hier ook een aanleiding voor was (CGVS, p. 17). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel dat Leopoldo Lopez lid was van de partij Voluntad Popular en reeds gearresteerd werd in 2014. Voorgaande vaststellingen nopen er dan ook toe dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde profiel van (zichtbare) politieke opposanten noch dat jullie sinds lange tijd of op frequente basis deelnamen aan activiteiten van de oppositie. Bijgevolg dient dan ook vastgesteld te worden dat jullie geen zicht bieden op jullie reële situatie betreffende jullie deelnames aan activiteiten van de oppositie in Venezuela.

Voorst verklaarde u in maart 2017 enkele uren ontvoerd te zijn geweest door colectivos, waarvan één een politieagent was, die u 2.500 dollar vroegen voor uw vrijlating, waarbij u uiteindelijk werd vrijgelaten zonder dit te betalen (CGVS, p. 7-8). Hierbij dient vooreerst gewezen te worden op een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van dit incident aantasten. Zo is het bevreemdend dat u verklaarde dat hoewel uw ontvoerders u zo'n duizend keer sloegen, u evenwel geen verzorging nodig had omdat dit enkel oppervlakkig was (CGVS, p. 8, 10). Immers redelijkerwijze kan verwacht worden dat iemand die zoveel slagen ondergaat, zelf als dit oppervlakkig is, toch enige verwondingen en dus verzorging nodig heeft. Voorts is het opmerkelijk dat hoewel u stelde dat M.G. op het moment van uw ontvoering reeds het land had verlaten voor een betere toekomst (CGVS, p. 17), uw echtgenote daarentegen verklaarde dat uw ontvoering de reden was om M.G. naar het buitenland te sturen (CGVS M., p. 8). M.G. ten slotte verklaarde Venezuela in mei 2017 te hebben verlaten (CGVS M.G., p. 17) en dus na uw ontvoering, maar vermeldde tijdens haar verzoek tot internationale bescherming echter niets over deze ontvoering of dat dit een reden zou zijn voor haar vertrek uit Venezuela (CGVS M.G., p. 1-19). Hoe dan ook, gevraagd naar de redenen van uw ontvoering stelde u dat u zowel om financiële

redenen werd ontvoerd, maar ook omdat u een lid van de oppositie was (CGVS, p. 10). Echter u maakte, zoals reeds opgemerkt, niet aannemelijk dat u een (zichtbaar) politiek opposant was in Venezuela en als dusdanig kon gepercipieerd worden. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u na deze ontvoering in maart 2017 – u bleef tot februari 2018 in Venezuela (CGVS, p. 5) - geen problemen meer kende met deze personen (CGVS, p. 10). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat dit een louter alleenstaand gemeenrechtelijk incident is dat niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt dat u ten gevolge van dit incident in de toekomst een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming loopt bij terugkeer naar Venezuela.

Wat betreft het incident van juni 2017 waarbij u en uw echtgenote aangevallen werden door colectivos nadat jullie van een manifestatie terugkeerden gekleed in kledij die geassocieerd kan worden met de oppositie in Venezuela (CGVS, p. 8, 11, 14-15), dient er vooreerst opnieuw op gewezen te worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie beweerde profiel van opposanten en dat jullie geen reëel zicht bieden op jullie deelnames aan activiteiten van de oppositie in Venezuela. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering in juni 2017 problemen te hebben gekend met de colectivos omwille van jullie activiteiten voor de oppositie in Venezuela. Deze vaststelling wordt enkel bevestigd door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote omtrent dit incident. Zo verklaarde u na dit incident naar El Junquito te zijn verhuisd (CGVS, p. 8, 16). Uw echtgenote verklaarde echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie na uw ontvoering verhuisden naar El Junquito en dat wanneer het incident plaatsvond waarbij jullie aangevallen werden door colectivos in Pinto Salinas, jullie hier waren om jullie dochter op te halen (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde zij echter dat jullie pas na het incident met de colectivos waren verhuisd naar El Junquito (CGVS M., p. 9, 12). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen stelde zij dat zij nerveus was bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij niet wist wat zij hierop moest zeggen (CCGVS M., p. 12-13). Deze uitleg is echter geenszins voldoende voor bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Voorts verklaarde u dat twee of drie dagen na dit incident de colectivos nogmaals langskwamen en op de deur van jullie woning schopten en schreeuwden dat jullie daar niet meer mochten wonen. Tot jullie verhuis naar El Junquito anderhalve maand later bleven zij twee of drie keer per week langskomen (CGVS, p. 16). Uw echtgenote stelde daarentegen dat de colectivos slechts één keer na het incident langskwamen, namelijk twee of drie dagen later (CGVS M., p. 12).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door colectivos of Venezolaanse autoriteiten. Dit blijkt eveneens uit het feit dat zowel u als uw echtgenote Venezuela legaal met jullie eigen paspoort konden verlaten (CGVS, p. 5 / CGVS M., p. 5) en dat uw echtgenote tot aan haar vertrek uit Venezuela deeltijds werkzaam was bij een publieke school (CGVS M., p. 13).

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit het door u voorgehouden asielrelaas dan ook geen nood om internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Zo dient opgemerkt te worden dat u gedurende vijftien jaar voor de administratie van een bedrijf werkte en u hierna tot aan uw vertrek voor eigen rekening wagens verkocht (CGVS, p. 5). Uw echtgenote was, eveneens tot aan haar vertrek uit Venezuela, werkzaam als leerkracht (CGVS, p. 5). In Venezuela woonden jullie samen met de moeder van uw echtgenote in een woning die eigendom is van uw echtgenote en waar uw schoonmoeder nog steeds woont (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U verwees eveneens naar enkele incidenten nadat u en uw echtgenote verhuisden naar El Junquito waarbij jullie bestolen werden op het openbaar vervoer (CGVS, p. 18). Dat jullie het slachtoffer werden

van dergelijke feiten is echter geenszins te wijten aan conventiegerelateerde motieven. Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De identiteit en nationaliteit van u en uw dochter, uw huwelijk en verblijf in Argentinië worden hier niet betwist. Wat betreft de medische documenten betreffende vaststellingen gedaan na een consultatie op 7 juni 2017, dient er op gewezen te worden dat om bewijskrachtig te zijn deze documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien laten dergelijke attesten niet toe de ware omstandigheden van de opgelopen verwondingen af te leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pinto Salinas, Caracas (Hoofdstedelijk District, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U heeft een dochter D.D.M.G. [...] (O.V. [...]) met uw vorige partner. In 2004 huwde u met uw huidige partner B.B.L.L. [...] (O.V. [...]). Samen hebben jullie een dochter M.V. [...]. Na uw huwelijk kochten jullie een woning in Guatire (staat Miranda, Venezuela), maar omdat u voor uw grootmoeder in Pinto Salinas diende te zorgen, besloten jullie in 2014 om bij uw grootmoeder te gaan inwonen. In deze woning woonde ook uw moeder en een zus van haar. In 2015 werd u als docent uitgenodigd voor onderwijsworkshops georganiseerd door Fernando Alban, een verkozenen voor de MUD (Mesa de Unidad Democrática) in het nationaal district van Caracas. Deze workshops gingen over de rechten van kinderen of vrouwen. U op uw beurt gaf dan opnieuw workshops aan andere docenten. U deed dit tot 2017. In juni 2016 overleed uw grootmoeder en liet ze haar woning informeel aan u na. De andere familieleden stemden hiermee in. In maart 2017 kwam uw echtgenoot van zijn werk wanneer hij op de parking van het gebouw waar jullie woonden door vier mannen, colectivos, in een wagen werd gesleurd. Hij werd bedreigd met een vuurwapen en zij eisten 2500 dollar van hem. Hij werd eveneens door hen geslagen. Hij herkende de stem van één zijn belagers als J.C. [...], een vroegere buur van hem. Uw echtgenoot noemde hem bij zijn naam en vroeg hem waarom hij dit deed en zei dat hij dit geld niet had. Na ongeveer twee uur lieten ze hem vrij in het midden van een autosnelweg. Wanneer hij thuis kwam, was u gechoqueerd. Enkele dagen later nam u contact op met uw zus Ma., die in België woont en de Spaanse nationaliteit heeft, met de vraag of uw dochters naar België konden komen. Jullie hadden echter niet genoeg geld om beide dochters te laten reizen waardoor enkele M.G. naar België kwam in mei 2017. J.C.[...], die eveneens politieagent was, werd kort hierna gearresteerd omdat hij iemand neerschoot bij een manifestatie. Hoewel jullie al sinds dat Chavez president was deelnamen aan activiteiten van de oppositie, zoals cacerolazos (lawaai maken) of het licht uitdoen als protest, namen u en uw echtgenoot pas in april of mei 2017, nadat de fiscal general (procureur-generaal) Luisa Ortega Diaz, zich verzette tegen de chavisten, deel aan manifestaties tegen de Venezolaanse regering. Ook op de openbare school waar u deeltijds werkte, werd u gevraagd deel te nemen aan manifestaties voor de regering, maar u weigerde hieraan deel te nemen. Er werd gedreigd met ontslag, maar dit gebeurde niet. In juni 2017 kwamen u en uw echtgenoot van een manifestatie van de oppositie in het oosten van de stad terug. Hoewel jullie altijd de t-shirts uitdeden die verwezen naar de manifestaties, hadden jullie dat deze keer niet gedaan. Wanneer jullie op de parking van jullie gebouw aankwamen, zagen jullie colectivos op motors. Jullie stapten verder, maar zij begonnen rond jullie te cirkelen terwijl zij vuile woorden, waaronder “esqualidos”, een woord voor opposanten, tegen jullie riepen. U riep terug dat u het beu was, waarop één van hen u bij de haren greep en u over de grond sleurde. Uw echtgenoot probeerde tussen te komen, maar werd op zijn hoofd geslagen. Ze lieten jullie hierna echter gaan en jullie gingen naar het ziekenhuis voor verzorging. U denkt dat dit incident misschien had te maken met de eerdere ontvoering van uw echtgenoot en omdat jullie niet betaalden. Twee of drie dagen hierna kwamen er colectivos langs aan de deur van jullie appartement waarbij zij tegen de deur stampten en dingen riepen. Jullie besloten dan om Pinto Salinas te verlaten en eind juli of begin augustus 2017 naar El Junquito (Venezuela) te verhuizen. Tot december 2018 namen u en uw echtgenoot zo’n tien of twaalf keer deel aan manifestaties van de oppositie. In El Junquito hadden jullie schrik dat de colectivos onderling zouden communiceren waardoor jullie opnieuw problemen met hen zouden kennen. Bovendien werden de minibuses er vaak overvallen. Op 22 februari 2018 diende uw dochter M.G. in België een verzoek tot internationale bescherming in. Uw echtgenoot verliet in februari 2018 Venezuela en reisde naar Argentinië. U en uw dochter M.V. volgden hem in mei 2018. Zowel u als echtgenoot bleven tot aan jullie vertrek werkzaam op jullie job. In Argentinië had u een tijdelijke verblijfsvergunning via een verdrag dat afgesloten werd door Mercosur. U deed een aanvraag voor een permanente verblijfsvergunning, maar in 2019 kwam u drie maanden naar België om voor uw dochter M.G., die net zelf een kind had gekregen, te zorgen, waardoor u hier geen aanspraak meer op kon maken. Omdat jullie niet voldoende geld hadden om zowel uw echtgenoot als uw dochter M.V. [...] naar België te brengen, reisde u terug naar Argentinië en kwam uw echtgenoot naar België. Op 8 oktober 2019 diende uw echtgenoot in België een verzoek tot internationale bescherming in. In Argentinië werd uw dochter M.V. twee keer lastig gevallen door een man, waardoor zij steeds begeleid moest worden. In mei 2021 kwam u dan met uw dochter M.V. [...] naar België en diende u hier op 4 juni 2021 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort; een kopie van uw huwelijksakte; het originele paspoort van uw dochter M.V[...]; een kopie van de geboorteakte van uw dochter M.V. [...]; een kopie van de Argentijnse verblijfsdocumenten betreffende u en uw dochter M.V. [...]; een certificaat van de gemeente Bolivariano Libertador op uw naam, d.d. 22 februari 2017; kopieën van medische documenten van u en uw echtgenoot betreffende vaststellingen gedaan na een consultatie op 7 juni 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner B.B.L.L. [...] (O.V. [...]) in zijn verzoek. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...] [zie infra punt 1.2., n.v.d.r.]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal hun woorden volledig uit hun context haalt. Zij stellen dat zij de oppositie altijd hebben gesteund, dat dit zich niet enkel uitte door deel te nemen aan manifestaties maar ook door (vredevolle) bijeenkomsten bij te wonen of te doen wat de oppositie hen vroeg (zoals het doven van de lichten). Het is helemaal niet zo dat verzoekster zou hebben verklaard dat zij slechts vanaf 2017 hun steun aan de oppositie betuigden. Verzoekers stellen dat verzoekster wel verklaarde dat zij vanaf 2017 deelnamen aan een tiental manifestaties en actief opkwamen tegen het onrecht in hun land. Zij stellen dat zij politieke opposanten waren maar geen actieve leden van de oppositie. Dat hun kennis van oppositieleiden niet gedetailleerd genoeg zou zijn, doet volgens hen niet ter zake. Zij wijzen erop dat zij openlijk de oppositie steunden en deelnamen aan manifestaties, hetgeen voor de colectivo's volstond om hen als tegenstanders van het regime te beschouwen en hen te viseren, wat ook gebeurde met de ontvoering van verzoeker. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissingen inzake deze ontvoering menen verzoekers dat de commissaris-generaal bijzonder kort door de bocht gaat. *"Had eerste verzoekende partij dan halfdood in het ziekenhuis moeten opgenomen zijn alvorens haar relaas geloofd werd?"*, vragen verzoekers zich af. Zij betogen dat zij hun land verlieten omwille van een opeenstapeling van problemen en incidenten, dat hun leven er in gevaar was en dat zij geen andere optie zagen dan te vluchten. Of zij al dan niet een politieke functie hadden binnen de oppositie, was voor hun belagers irrelevant; eens zij op hun radar waren gekomen, was er geen ontsnappen meer aan, aldus verzoekers. Verzoekers citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en betogen dat de commissaris-generaal een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van hun relaas en dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Verder menen verzoekers dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er in Venezuela geen sprake is

van systematische vervolging omwille van politieke redenen en dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt, betogen verzoekers dat uit een rapport van UNHCR blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie kan niet worden genegeerd, de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en hun veiligheid te garanderen, aldus verzoekers. Zij stellen dat: *“Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.”* Verzoekers citeren uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017, alsook uit een rapport van de Hoge Mensenrechtencommissaris van de Verenigde Naties van juni 2018. Zij wijzen tevens op de Guidance Note van UNHCR van mei 2019, waaruit zij afleiden dat UNHCR stelt dat de situatie in Venezuela is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet naar hun land van herkomst mogen worden teruggestuurd. Zij menen dat de COI van EASO van augustus 2020 en april 2021 een onthutsend beeld schetsen van de huidige situatie in Venezuela. Zij wijzen op de hoge zelfmoordcijfers en de toenemende cijfers van criminaliteit, afpersingen *et cetera*, waardoor ook de corruptie toeneemt. Zij citeren uit voormelde COI van EASO. Verder merken zij op dat ook de humanitaire situatie er sterk op is achteruitgegaan en dat men zelfs niet genoeg verdient om te kunnen voorzien in de basisnoden. Zij citeren opnieuw uit voormelde COI van EASO. Verzoekers wijzen er tevens op dat de colectivo's er vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop indrukken, desnoods met geweld en bedreigingen, alsmede dat zij informatie krijgen doorspeeld van de veiligheidsdiensten. Zij stellen dat slachtoffers geen enkele juridische grond hebben om zich tegen de colectivo's te beschermen. Zij citeren nogmaals uit voormelde COI van EASO. Zij achten het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal kan stellen dat zij niet minstens in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers besluiten:

“Verzoekende partijen menen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partijen geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen menen dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen moeten in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partijen menen dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers voeren aan dat zij in Venezuela actief waren voor de oppositie waardoor zij werden gevisieerd door de colectivo's. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekers.

5.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers hun eigen paspoorten en dat van hun dochter M.V., verzoekers identiteitskaart, de geboorteakte van hun dochter M.V., hun huwelijksakte en hun Argentijnse verblijfsdocumenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Deze documenten staven hun nationaliteit en identiteit en die van hun dochter M.V., hun huwelijkse staat en hun verblijf in Argentinië. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden geen rechtstreeks verband met de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten.

Uit het certificaat van de gemeente Bolvariano Libertador op naam van verzoekster blijkt enkel dat zij een prijs voor goed burgerschap kreeg, doch nergens wordt gesteld dat zij actief was voor de oppositie.

Betreffende de medische attesten van 7 juni 2017 dient er vooreerst op gewezen dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekers met verwondingen naar het ziekenhuis waren gegaan. Louter op basis van deze attesten kan niet blijken onder welke omstandigheden zij deze verwondingen hebben opgelopen, laat staan dat dit zou zijn gelinkt aan hun politiek activisme voor de Venezolaanse oppositie.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekers geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verwickeld zijn in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissingen dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige

omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

Het loutere gegeven dat verzoekers vallen onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief waren, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd. Om vast te stellen of verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekers geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maken.

5.4. Verzoekers voeren aan dat zij de politieke oppositie in Venezuela steunden en hierdoor werden gevisieerd door de colectivo's. In de bestreden beslissingen onderzoekt de commissaris-generaal de verklaringen van de verzoekers omtrent de voorgehouden problemen die zij in Venezuela stellen te hebben ondervonden. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekers omtrent de problemen die zij in Venezuela beweren te hebben gekend. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dat verzoekers diverse tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegden waardoor geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde politiek activisme en de hieruit voortgevloeide problemen met de colectivo's:

(i) verzoeker verklaarde dat zij deelnamen aan manifestaties van de oppositie in het oosten van Caracas sinds Chavez aan de macht kwam en maakte daarbij onderscheid tussen manifestaties waarbij men stokken en flessen bijheeft en vredevolle bijeenkomsten. Verzoekster verklaarde aanvankelijk dat zij pas sinds april of mei 2017 deelnamen aan manifestaties in het oosten van Caracas en dat zij voordien deelnamen aan andere activiteiten zoals het maken van lawaai of het doven van de lichten. Dit klemde te meer daar hun dochter M.G. verklaarde dat zij enkel op 15 mei 2017 samen met verzoekster deelnam aan een manifestatie, terwijl verzoekers beweren dat hun dochter M.G. vele keren met hen deelnam aan manifestaties.

(ii) verzoekster maakt niet aannemelijk dat de workshops die zij gaf kaderden binnen activiteiten van de Venezolaanse oppositie. Zij werd immers louter als docente uitgenodigd om workshops te volgen en gaf vervolgens zelf workshops aan andere docenten omtrent de rechten van vrouwen en kinderen. Uit het document van de gemeente Bolvariano Libertador blijkt evenmin dat de workshops van verzoekster zijn gelinkt aan de Venezolaanse oppositie.

(iii) verzoekers' kennis van de Venezolaanse oppositie is beperkt. Zo kon verzoeker enkel drie leiders van de Venezolaanse oppositie opsommen en wist hij niet waarvoor de afkorting "MUD" staat. Ook kon verzoeker niet duidelijk aangeven wat de aanleiding was voor de protesten in 2017 en kon hij evenmin verduidelijken voor welke partij hij stemde bij de burgemeestersverkiezingen van 2016, volgens zijn verklaringen de laatste keer dat hij ging stemmen, daar hij niet verder kwam dan te stellen dat hij "voor de oppositie" stemde. Bovendien verklaarde verzoekster dat Leopoldo Lopez, wiens arrestatie volgens haar mee zou hebben bijgedragen aan de protesten van 2017, tot de partij La Unidad behoorde terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Leopoldo Lopez tot de partij Voluntad Popular behoorde en reeds werd gearresteerd in 2014.

(iv) verzoeker verklaarde dat hij bij zijn ontvoering in maart 2017 wel duizend maal werd geslagen doch dat hij geen verzorging nodig had en enkel oppervlakkige verwondingen had. Bovendien beweerde hij dat hun dochter M.G. op dat moment reeds het land had verlaten, terwijl verzoekster verklaarde dat zij M.G. naar aanleiding van de ontvoering het land uitstuurden. M.G. zelf verklaarde dat zij Venezuela in mei 2017 verliet, dus na verzoekers ontvoering, doch vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud

niets van deze ontvoering. In zoverre verzoeker verklaart dat zijn ontvoering mede was ingegeven door financiële motieven, betreft dit een louter gemeenrechtelijk feit en blijkt hij verder tot aan zijn vertrek uit Venezuela in februari 2018 geen problemen meer te hebben gekend met zijn beweerde ontvoerders.

(v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers als politieke opposanten, kan evenmin geloof worden gehecht aan hun bewering dat zij in juni 2017 na een terugkeer van een manifestatie door colectivo's werden aangevallen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zij na dit incident naar El Junquito verhuisden, terwijl verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij na verzoekers ontvoering in maart 2017 naar El Junquito verhuisden en dat zij op het moment van de aanval in Pinto Salinas waren om hun dochter op te halen, waarna zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij na het incident met de colectivo's in juni 2017 naar El Junquito verhuisden. Bovendien verklaarde verzoeker dat de colectivo's na de aanval nog gedurende anderhalve maand twee à drie keer per week langskwamen terwijl verzoekster verklaarde dat zij twee of drie dagen na de aanval nog eenmaal langskwamen.

(vi) verzoekers' vrees voor de colectivo's of de Venezolaanse autoriteiten wordt verder ondermijnd daar zij op legale wijze met hun eigen paspoort Venezuela konden verlaten en daar verzoekster tot haar vertrek werkzaam was bij een publieke school.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal hun woorden volledig uit hun context haalt, dat zij de oppositie altijd hebben gesteund hetgeen zich uitte door deelname aan manifestaties, aan vredevolle bijeenkomsten en door te doen wat de oppositie hen vroeg (zoals het licht uitdoen), en dat zij niet hebben verklaard dat zij hun steun aan de oppositie pas hebben betuigd vanaf 2017. Hiermee komen verzoekers niet verder dan het *post factum* op gekunstelde wijze trachten te verzoenen van hun tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij deelnam aan bijeenkomsten van de oppositie sedert Chavez aan de macht was (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). Verzoekster antwoordde op de vraag of er iemand van haar gezin voor 2017 betrokken was bij oppositieactiviteiten: "*Nee, mijn dochter G. nam deel aan enkele activiteiten, maar ik liet niet veel toe*" (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Pas wanneer zij wordt geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaringen over de aanvang van hun deelname aan oppositieactiviteiten niet te rijmen valt met haar verklaringen over verzoekers ontvoering, beweert zij plots dat zij voordien ook deelnamen aan bepaalde acties van de oppositie zoals lawaai maken en het licht doven (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17-18). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster dienaangaande van meet af aan coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt, *quod non*. Verzoekers laten in hun verzoekschrift bovendien de terechte vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ongemoeid dat hun dochter M.G. verklaarde dat zij eenmaal deelnam aan een manifestatie samen met haar moeder terwijl verzoekers zelf beweerden dat M.G. meermaals met hen deelnam aan oppositieactiviteiten. Gelet op het gegeven dat verzoekers heden menen internationale bescherming te behoeven omwille van hun deelname aan politieke oppositieactiviteiten in Venezuela, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij terdege op de hoogte zijn van de werking en de samenstelling van de Venezolaanse oppositie, *quod non*. In hun verzoekschrift komen zij dienaangaande niet verder dan het tegenspreken van de commissaris-generaal waar zij stellen dat hun gebrekkige kennis van de oppositie er niet toe doet. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Met betrekking tot de ontvoering van verzoeker betogen verzoekers in hun verzoekschrift dat: "*Verwerende partij gaat bijzonder kort door de bocht. Had eerste verzoekende partij dan halfdood in het ziekenhuis moeten opgenomen zijn alvorens haar relaas geloofd werd?*" De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen evenwel terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij door zijn ontvoerders wel duizend maal werd geslagen zodat het minstens frappant is dat hij hierna niet in het ziekenhuis zou zijn verzorgd en zijn verwondingen slechts oppervlakkig zouden zijn geweest. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen tevens op dat de verklaringen van verzoekers en van hun dochter M.G. inzake deze ontvoering niet met elkaar verzoenbaar zijn, dat in zoverre verzoeker tevens omwille van financiële motieven zou zijn ontvoerd, dit slechts een gemeenrechtelijk feit betreft dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat verzoeker nog tot februari 2018 in Venezuela verbleef zonder verdere problemen met zijn

ontvoerders te hebben ondervonden. Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Er dient nochtans rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Verzoekers komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen waar zij poneren dat zij hun land hebben moeten verlaten door een opeenstapeling van problemen, dat zij persoonlijk werden gevisieerd, dat hun leven in gevaar was, dat het voor hun belagers niet relevant was of zij al dan niet een politieke functie hadden binnen de oppositie en waar zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker. Dergelijk verweer is allerminst ernstig en volstaat geenszins teneinde op de motieven van de bestreden beslissingen een ander licht te werpen.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in concreet aannemelijk te maken dat zij omwille van hun politieke activiteiten door de Venezolaanse autoriteiten en/of de colectivo's werden gevisieerd.

Gelet op hun individuele omstandigheden kunnen verzoekers niet worden aangemerkt als personen die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staan. In zoverre kan worden aangenomen dat zij in het verleden de Venezolaanse oppositie steunden, blijkt uit de voorgaande vaststellingen dat zij niet aannemelijk maken dat hun activiteiten in het verleden hen actueel nog in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten doen staan. Verzoekers konden tevens Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat zij niet in het vizier staan van de Venezolaanse overheden.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van hun politieke activiteiten in het verleden.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van hun politiek profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben.

5.5. In zoverre verzoekers de situatie aankaarten van terugkerende asielzoekers, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekers bij een terugkeer mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten, dan wel er naar terugkeren (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020", juni 2020, p. 112-113)

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit verzoekers' verklaringen dat zij een dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stonden, zoals reeds eerder werd uiteengezet in punt 5.2 en punt 5.3. Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekers aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers' beperkte politieke activiteiten, *in casu* deelname aan protestacties tijdens hun studententijd in 2014, heden niet actueel zijn en dat zij niet aannemelijk maken dat zij hierdoor heden in de negatieve aandacht van de Venezolaanse

regime of andere actoren zouden staan. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij omwille van hun deelname aan politieke protestacties in 2014 heden een politieke bedreiging zouden vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij worden gemonitord of op enige manier in het oog worden gehouden. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekers om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

6.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geestesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.2.2. In zoverre verzoekers aanvoeren dat verzoeker in maart 2017 werd ontvoerd omwille van financiële motieven, dient vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van verzoeker gelet op hun onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, alsook dat verzoekers in hun verzoekschrift geen verweer voeren dat op de motieven in de bestreden beslissingen dienaangaande een ander licht zou kunnen werpen (zie *supra*). Dezelfde motivering dienaangaande zoals hoger uiteengezet geldt *mutatis mutandis* ook in zoverre verzoekers zich op deze ontvoering beroepen in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.2.3. Waar verzoekers zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn

elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punten 5.3. en 6.2.2. en stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Zo dient opgemerkt te worden dat u gedurende vijftien jaar voor de administratie van een bedrijf werkte en u hierna tot aan uw vertrek voor eigen rekening wagens verkocht (CGVS, p. 5). Uw echtgenote was, eveneens tot aan haar vertrek uit Venezuela, werkzaam als leerkracht (CGVS, p. 5). In Venezuela woonden jullie samen met de moeder van uw echtgenote in een woning die eigendom is van uw echtgenote en waar uw schoonmoeder nog steeds woont (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U verwees eveneens naar enkele incidenten nadat u en uw echtgenote verhuisden naar El Junquito waarbij jullie bestolen werden op het openbaar vervoer (CGVS, p. 18). Dat jullie het slachtoffer werden van dergelijke feiten is echter geenszins te wijten aan conventiegerelateerde motieven. Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.”

In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de voormelde motivering uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partij afkomstig

is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 28 april 2021). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit het hoofdstedelijk district Caracas.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

6.2.5. Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het geval waarin een volgend verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, *quod non in casu*, laten zij na te duiden op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

8. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS